

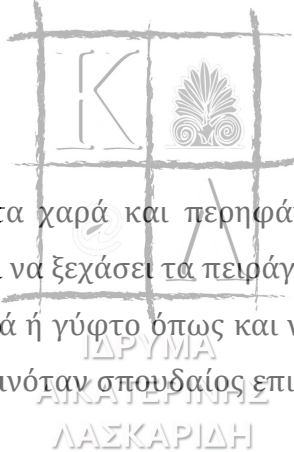
1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΥΝΗΓΑΛΑΚΗ
2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΛΛΙΠΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΙΔΡΥΜΑ
Γ' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ»

Παραμονή Χριστουγέννων. Το σούρουπο έχει πέσει εδώ και ώρα. Το κρύο τσουχτερό. Η πόλη ντυμένη στα γιορτινά της. Οι δρόμοι στολισμένοι με αστέρια και φωτάκια που αναβοσβήνουν. Οι βιτρίνες γεμάτες παιχνίδια και χριστουγεννιάτικα δέντρα φορτωμένα με πολύχρωμες μπάλες. Άνθρωποι βιαστικοί κάνουν τα τελευταία ψώνια. Ανάμεσα τους κι ένα παιδί που περιπλανιέται άσκοπα. Ο Μανώλης. Το πλήθος τον προσπερνά χωρίς να του δίνει σημασία. Ούτε αυτός όμως βλέπει κανέναν. Περπατάει μηχανικά και μόνο τα πόδια του του κρατούν συντροφιά. Τα πόδια του που σε κάθε βήμα τα τρυπούν βελόνες από το κρύο. Τα χέρια κοκαλωμένα στις τσέπες. Τα χείλη μελανά και το βλέμμα χαμένο. Το μυαλό μέσα από ένα θολό πέπλο ταξιδεύει πίσω.

Αιώνας του φαίνεται και ας είναι μόνο λίγοι μήνες. Τότε που ζούσε με την οικογένεια του σ' ένα φτωχικό μα περιποιημένο σπιτάκι στον Ασπρόπυργο. Δίπλα στον καταυλισμό των τσιγγάνων. Ο πατέρας του και τα μεγαλύτερα αδέρφια του πουλούσαν χαλιά σε ολόκληρη τη χώρα και έτσι έλειπαν συχνά από το σπίτι. Αυτός δεν τους ακολουθούσε στην αρχή γιατί ήταν μικρός και αργότερα γιατί η μητέρα του δεν το επέτρεψε. Όχι αυτός ήταν αλλιώτικος, είπε στον πατέρα του. Είχε τόση όρεξη για μάθηση. Καθόταν μαγεμένος όταν του έλεγαν ιστορίες και τραγούδια, ρωτούσε για τα πάντα, ήθελε να μάθει τα πάντα. Τέρμα ο Μανώλης θα πάει σχολείο. Η μητέρα του πάτησε πόδι. Του μιλούσε για την φυλή τους και του έλεγε να κρατήσει την αγάπη για την ελευθερία, το κέφι για ζωή και την ανεξάρτητη ψυχή τους, όμως να αλλάξει την μοίρα του με την μόρφωση.

Έτσι ξεκίνησε το σχολείο και ο Μανώλης είδε έναν άλλο κόσμο να ανοίγεται μπροστά του. Ρουφούσε τα λόγια της δασκάλας και τα φύλαγε καλά μες το μυαλό του για να τα πει στην μάνα του όταν γύριζε σπίτι. Η μάνα του που τον περίμενε κάθε μέρα στο κατώφλι, με τα μαύρα στιλπνά μαλλιά της να ανεμίζουν και τα

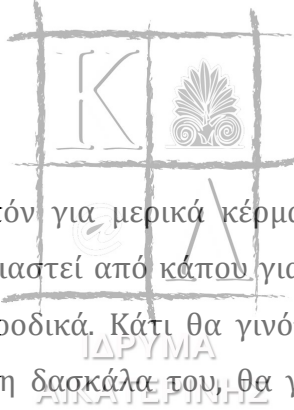

αμυγδαλωτά της μάτια γεμάτα χαρά και περηφάνια. Μια ανοιχτή αγκαλιά τον περίμενε για να χωθεί μέσα και να ξεχάσει τα πειράγματα και την περιφρόνηση των άλλων παιδιών. Τσιγγάνο, ρομά ή γύφτο όπως και να τον φώναζαν εκείνος ήταν ο καλύτερος μαθητής και όταν γινόταν σπουδαίος επιστήμονας θα τους κόβονταν τα γέλια.

Με αυτές τις σκέψεις γύριζε μια μέρα όταν είδε κόσμο έξω από το σπίτι του. Ένα σφίξιμο στην καρδιά τον προειδοποίησε ότι κάτι κακό συνέβη. Μόλις τον είδαν όλοι κοκάλωσαν. Θυμάται ότι κάποιοι του είπαν να μην μπει όμως αυτός σαν υπνωτισμένος τους προσπέρασε και προχώρησε. Την είδε ξαπλωμένη στο κρεβάτι με τα μάτια κλειστά και τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Του είπαν ότι η καρδιά της σταμάτησε και η δικιά του το ίδιο. Όμως αυτός γιατί ήταν ζωντανός? Ούτε έκλαιγε, ούτε φώναζε, κρατούσε μόνο την ανάσα του. Από κει και πέρα ο χρόνος χάθηκε, τα πάντα χάθηκαν, μαζί της.

Ήταν λίγες μέρες μετά την κηδεία όταν ο πατέρας του του έθεσε το δίλλημα ή τον ακολουθεί στην δουλειά η μένει με την θεία του και συνεχίζει το σχολείο. Παρόλο που ο άντρας της θείας του τον φόβιζε, γιατί ακούγονταν περίεργα πράγματα γι' αυτόν, δεν άντεχε να εγκαταλείψει το σχολείο. Θα ήταν σαν να πρόδιδε τα όνειρά του αλλά και την μητέρα του. Έτσι αποχαιρέτισε τους δικούς του και εγκαταστάθηκε στο σπίτι της θείας του.

Στην αρχή ο θείος του γκρίνιαζε ότι του φόρτωσαν άλλο ένα στόμα να ταΐζει. Έλεγε ότι το σχολείο είναι για τους τεμπέληδες και ότι ο καθένας πρέπει να βγάζει μόνος του το φαγητό του. Μέρα με την μέρα τα πράγματα χειροτέρευαν, τις φωνές διαδέχτηκαν οι βρισιές και ο ξυλοδαρμός. Ο Μανώλης θα μπορούσε να αντέξει τα πάντα όμως λυπόταν την θεία του γιατί την χτυπούσε και αυτήν, όταν τον υποστήριζε. Όσπου ένα πρωινό μετά από ένα μεγάλο καβγά τον άρπαξε από το χέρι και τον πήρε μαζί του. Δεύτερο πλήγμα για τον Μανώλη. Όταν κατάλαβε δε τις προθέσεις του θείου του έπεσε ο ουρανός να τον πλακώσει. Γιατί η αλήθεια ήταν ότι δεν τον ήθελε για βοήθεια στο μάζεμα των σιδερικών αλλά για να τον εκμεταλλεύεται βάζοντας τον να ζητιανεύει μαζί με άλλα παιδιά από τον καταυλισμό.

Παιδί των φαναριών λοιπόν για μερικά κέρματα και πολλά περιφρονητικά βλέμματα. Προσπαθούσε να πιαστεί από κάποιον για να μην χάσει την ελπίδα του. Έλεγε ότι όλα αυτά ήταν παροδικά. Κάτι θα γινόταν και θα ξυπνούσε από τον εφιάλτη. Θα τον αναζητούσε η δασκάλα του, θα γύριζε ο πατέρας του, κάποιος περαστικός οδηγός θα τον λυπόταν. Προσπαθούσε να παρηγορήσει τον εαυτό του όμως τίποτα από αυτά δεν γινόταν και οι ελπίδες και τα όνειρα όλο και ξεμάκρυναν. Η αλήθεια είναι ότι δυο τρεις φορές τόλμησε να ικετεύσει για βοήθεια όμως η απάντηση που εισέπραξε ήταν ότι κανείς δεν ήθελε μπλεξίματα, τα παράθυρα έκλεισαν και μόλις άναψε το πράσινο φανάρι χάθηκαν από τα μάτια του με ταχύτητα.

Στο τέλος της μέρας ο θείος πήγαινε και τον έπαιρνε από το σημείο που τον είχε αφήσει και κατόπιν μάζευαν και τα άλλα παιδιά από τα δικά τους πόστα. Έκανε τον απολογισμό της ημέρας και έδινε σε όλους από ένα μικρό χαρτζιλίκι. Σε όλους εκτός από τον Μανώλη. Αυτός έλεγε δεν χρειαζόταν τίποτα εφόσον ζούσε μαζί του. Η αλήθεια είναι ότι του έλειπαν πολύ πιο σημαντικά πράγματα από τα χρήματα.

Πέρασαν έτσι δύο μήνες και ο Μανώλης είχε μπει σε μια ατραπό που μόνο στην δυστυχία και την απελπισία οδηγούσε. Το μυαλό του προσπαθούσε να διαγράψει κάθε ενέργεια, κάθε κίνηση, κάθε σκέψη. Μηχανικά πια έκανε ό,τι του έλεγε ο θείος του και ζούσε μια ζωή που την μισούσε. Η συνείδηση του επαναστατούσε και αναζητούσε την αιτία για τα βάσανά του.

Όσπου σήμερα το απόγευμα μόλις τον είδε να έρχεται με το φορτηγάκι και να παρκάρει στο απέναντι πεζοδρόμιο ετοιμάστηκε να διασχίσει το δρόμο. Κοντοστάθηκε όμως γιατί τον είδε να μιλάει με έναν άλλο άντρα που τον είχε πλησιάσει. Μιλούσαν έντονα και φαινόταν να τσακώνονται. Ξαφνικά οι φωνές τους δυνάμωσαν και οι δύο άντρες ήρθαν στα χέρια, έχοντας να λύσουν προφανώς κάποιους ύποπτους λογαριασμούς. Σε μια στιγμή ο Μανώλης είδε τον άλλο άντρα να βγάζει ένα σουγιά από την τσέπη του και τον θείο του να διπλώνεται στα δύο κρατώντας την κοιλιά του.

Από κει και πέρα όλα έγιναν αστραπιαία. Δυο γυναίκες ούρλιαξαν και άρχισε να μαζεύεται κόσμος. Σειρήνες ακούστηκαν και τότε ο Μανώλης ένωσε έναν ακατανίκητο φόβο να τον διαπερνά. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει μακριά από

όλα. Και άρχισε να τρέχει. Να τρέχει χωρίς κατεύθυνση, χωρίς προορισμό. Έτρεξε μέχρι που κόπηκε η ανάσα του και έγινε αγκομαχητό όλο πόνο. Δεν γύρισε ούτε μια στιγμή να κοιτάξει πίσω. Κούραση, θλίψη, σκοτάδι έβλεπε μόνο γύρω του.

Έτσι βρέθηκε να περιπλανιέται στον μεγάλο εμπορικό δρόμο της πόλης. Δεν τον ενδιέφεραν τα στολίδια, ούτε τα δώρα που τα άλλα παιδιά θα άνοιγαν το αποψινό βράδυ. Ζοφερές εικόνες στοίχειωναν το δικό του μυαλό. Στέκεται ασυναίσθητα και χαζεύει έναν κύριο που τρώει με βουλιμία ένα σάντουιτς μέσα σε ένα κατάστημα και συνειδητοποιεί ότι έχει να φάει κάτι πάνω από εικοσιτέσσερις ώρες. Εκείνη την στιγμή ο κύριος τον βλέπει και του γυρίζει την πλάτη γιατί η ματιά όλο παράπονο του Μανώλη του κόβει την όρεξη.

Σαν μέσα σε όνειρο κοιτάζει ένα κορίτσι που στέκεται στη γωνιά με την μητέρα της και αγοράζουν κάστανα. Η μαμά της έχει πιάσει κουβέντα με τον καστανά και η μικρή πλησιάζει τον Μανώλη. Απλώνει το χέρι της και του προσφέρει ένα κάστανο και εκείνος σκέφτεται ότι τα μάτια της έχουν το χρώμα του. Τότε η μητέρα της συνειδητοποιεί ότι η κόρη της δεν είναι δίπλα της και την αναζητά με το βλέμμα. Ο Μανώλης την ακούει που την φωνάζει

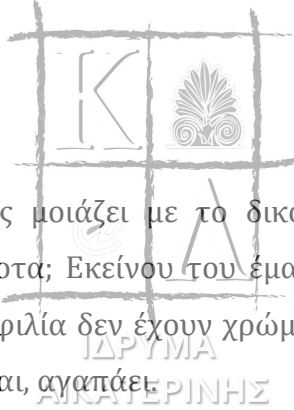
- Μαρία, έλα εδώ παιδί μου. Δεν βλέπεις ότι είναι γυφτάκι; Σου έχω πει ότι είναι βρώμικοι και κλέφτες.

Το κάστανο καίει στην παλάμη του και πέφτει στο πεζοδρόμιο, οι λέξεις καίνε την καρδιά του. Η γυναίκα συνεχίζει

- Βλέπεις που σου τα λέω; Το πέταξε ο αχάριστος. Αυτοί μόνο λεφτά θέλουν.

Ο Μανώλης απομακρύνεται για να μην την ακούει. Η πρώτη συνείδηση του επαναστατεί. Ποιοι είναι αυτοί που βάζουν ταμπέλες στους ανθρώπους και τους χωρίζουν σε κατηγορίες; Ποιοι είναι αυτοί που λένε ποιος είναι καλός, αποδεκτός, αρεστός ανάλογα με την εμφάνισή του, την καταγωγή του ή την θρησκεία του; Ποιος φταίει για όλα αυτές τις προκαταλήψεις και τα στερεότυπα που μπορεί να αποκλείσουν έναν άνθρωπό από την μόρφωση, την εργασία, την συμμετοχή στην κοινωνία;

Κατευθύνεται προς την πλατεία. Το κεφάλι του καίει από τον πυρετό και από τις σκέψεις. Κάθεται σε ένα παγκάκι και χαζεύει την φάτνη που έχει στήσει ο δήμος. Βλέπει τους μάγους που κρατούν τα δώρα τους για τον μικρό Ιησού. Σκέφτεται ότι

το χρώμα του δέρματος τους μοιάζει με το δικό του. Τότε γιατί αυτοί ήταν σπουδαίοι ενώ αυτός ένα τίποτα; Εκείνου του έμαθε η μάνα του ότι η αγάπη, η καλοσύνη, το χαμόγελο και η φιλία δεν έχουν χρώμα. Όλοι οι άνθρωποι έχουν την ίδια καρδιά που πονάει, χαίρεται, αγαπάει.

Σκέψεις, σκέψεις, αναπάντητα ερωτήματα και απογοήτευση. Τα μάτια του πέφτουν στο νεογέννητο μωρό της φάτνης και την μητέρα του που σκύψει πάνω του με λατρεία. Έτσι όπως τον κοιτούσε και η δική του μητέρα. Και τότε ξαπλώνει στο παγκάκι και ψάχνει τα μάτια της στον παγωμένο ουρανό. Το τελευταίο πράγμα που βλέπει είναι τα αστέρια.

Παραμονή Χριστουγέννων. Μια καινούρια μέρα έρχεται ενώ το βράδυ φεύγει. Ένα παιδί έρχεται ενώ άλλο παιδί φεύγει. Ένα παιδί γεννιέται για να μας θυμίσει την αγάπη του θεού προς τον άνθρωπο. Ένα παιδί πεθαίνει για να μας θυμίσει την αδιαφορία του ανθρώπου προς τον άνθρωπο....